

1. ZÁKLADNÍ ŠKOLA, RAKOVNÍK, MARTINOVSKÉHO 153

TOMÁŠ, LUCIE, DENISA

MARKÉTA, JAROSLAV, FRANTIŠEK

TEREZA, MAREK, ONDŘEJ

MARTIN, MATĚJ, TEREZA, TOMÁŠ, SIMONA

MAREK, KAROLÍNA, PETR, KAREL, MIROSLAV

DOMINIKA, NATÁLIE, ANEŽKA, LUCIE, MATĚJ, ADÉLA, PETRA

září 2015

ALMANACH LITERÁRNÍCH PRACÍ ŽÁKŮ
vydaný u příležitosti 120. výročí otevření školy

OBSAH

TOMÁŠ ZÁVESKÝ: Škola, do které bych chodil opravdu rád	5
LUCIE ČERVENÁ: Náš ředitel je plejtvák	5
DENISA PALIVCOVÁ: Škola budoucnosti	5
NATÁLIE VONDRUŠKOVÁ: Minikomiks	5
FRANTIŠEK KUČABA: Pan učitel Datel a ti ostatní	6
TEREZA ČEČRDLOVÁ: Dveře	7
JAROSLAV ŠAFAŘÍK: Přátelství	7
MATĚJ PERTL: Kdo jsem	7
MARTIN KŘÍŽ: Souboj	7
MARKÉTA JEREMIASOVÁ: Sama sobě sousedem	8
TOMÁŠ ZÁVESKÝ: Škola budoucnosti	8
SIMONA ŠMÍDOVÁ: O povinné školní docházce	8
MAREK STEINBACH: Pravopisné zatmění	9
KAREL CHUDOBA: O hrdinech	9
PETR BIDRMAN: Domácí úkoly	9
DOMINIKA NETÍKOVÁ: Zamyšlení	9
KAROLÍNA ČERNÁ: Pohádka o srnečkovi	10
KRISTÝNA JELÍNKOVÁ: Rozhovor se židli. Ať si na mě sedne Johny Depp	10
MAREK STEINBACH: Věřte - nevěřte	10
MATĚJ MIKEŠ: Příběh o bílém slonovi	11
ONDŘEJ KUBÍK: Škola	11
ADÉLA SIROTKOVÁ: Samota	11
MIROSLAV ENGELTHALER: Holub Kamil	11
ADÉLA BUREŠOVÁ, PETRA HAMOUZOVÁ: Tři mušketýrky	12
ANEŽKA HEJDOVÁ, LUCIE BLÁHOVÁ: Kočičí škola	14

TOMÁŠ ZÁVESKÝ, 14 let

Škola, do které bych chodil opravdu rád

Je pondělí. První den v mé nové škole. Mám celkem strach z toho, jak se ke mně budou ostatní chovat, ale zároveň jsem strašně zvědavý. Vejdou dovnitř a okamžitě ke mně přijde vysoký štíhlý muž. Pozdravil jsem a z mého hlasu byla slyšet nervozita. Muž o hlavu vyšší než já ke mně promluvil poněkud srandovním hlasem. Představil se a oznámil mi, že je na téhle škole ředitelem. Řekl mi, že mě vítá a že mě tu trochu provede, abych věděl, kde co je.

Začala prohlídka. Když jsem na internetu četl, že je to škola bojových umění, očekával jsem něco trochu jiného, než jsem si na první pohled všiml. Pan ředitel se mne zeptal, které bojové umění bych se chtěl naučit. Já, plný vzrušení a nedočkavosti, jsem odpověděl, že se chci naučit Kung-Fu.

Pan ředitel se usmál a zavedl mě do třídy, kde bylo asi třináct lidí a představil mě mému novému učiteli. Byla to „korba“ jak hrom, až mi spadla brada.

Pan učitel si mě přejel očima a ukázal na prázdnou žíněnku. Došlo mi že chce, abych na ni vstoupil. Ovšem jakmile jsem na ní stál, přiskočil a řekl: „Bojuj, jak nejlíp umíš!“ V tom okamžiku ke mně přistoupil a začal okolo sebe mávat rukama a nohama tak rychle, až jsem si z toho málem nadělal do kalhot.

Pár výpadům jsem se ubránil, ale i tak jsem skončil na zemi schoulený do klubíčka, zatímco se ostatní žáci potichu smáli. Zvedl jsem se. Trochu jsem se přitom zapotácel, ale byl jsem smířený s tím, že mě to čeká znova.

Avšak nečekalo. Učitel řekl, že mi to pro dnešek stačí a ředitel mě odvedl ze třídy.

Šli jsme po schodech nahoru do dalšího patra. Všiml jsem si cedule. Dočetl jsem se na ní, že jsme na ubytovnách. Byl tu až podezřelý klid. Došli jsme až k posledním dveřím, vzal jsem za kliku a ředitel se zasmál a strčil mě dovnitř.

Byla to místnost velká jako tělocvična na základce a v ní asi dvě stě lidí, z toho asi polovina holek. Najednou se rozezněly reproduktory z rohů místnosti, všude se rozsvítila barevná světla a někdo do mikrofonu promluvil: „Vítáme tě na zasvěcovacím večírku!“ Všichni začali tancovat a ta diskotéka trvala bůh ví do kolika.

LUCIE ČERVENÁ, 14 let

Náš ředitel je plejtvák

Je první den v novém školním roce. Dříve jsem z toho byla rozklepaná 14 dní dopředu, ale od té doby, co chodím do mé nové školy, je to moje nejoblíbenější místo ze všech. Hned po mé posteli. Říkáte si - Cože? Z jaký planety jsem spadla?! Dovolte mi, abych vám toto překrásné místo představila. Takže za prvé: Nejsou tam žádné dřevěné, poškrábané a počmárané lavice. Místo toho se usazujeme do měkkých barevných škeblí uvnitř už dávno potopeného korábu lodi

Cambridge. Nedostáváme známky jako jedna dvě a dál, ale malé perličky. Bílá je nejlepší, pak jsou růžová, žlutá, modrá a černá. Učíme se také úplně jiné věci než na suchu. Třeba delfíní jazyk, žraločí výchovu, historii mořských panen, atd. Nejvíc se ale těším na hodiny "péče o korály". To totiž budeme plavat po širém oceánu, daleko od našeho korábu, poznávat korály. Paní učitelka Velrybová nás učí vědu o ponorkách a je to velice oblíbená učitelka. Občas připravuje hry jako hledání pokladu, nedotkni se medúzy, vtipy Klauna Očkatého, nebo dostihy mořských koníků.

Náš ředitel je Plejtvák Obrovský. Ano, ten Plejtvák Obrovský. Každický obyvatel Atlantidy k němu má respekt. Když je třeba zjednat pořádek, stačí, když spustí svůj vodotrysk a je klid. Někdy je s ním ale i dost legrace. Alespoň to tvrdí moje nová kamarádka chobotnice.

Zapomněla jsem na něco? Ó, ano! Je to ten nejproslulejší a největší koráb v celé Atlantidě. A jakmile složíte zkoušku staré Cassiopei, vysloužíte si velký náramek z bílých, lesklých perel. Pak budete připraveni na podivuhodný život v oceánu.

DENISA PALIVCOVÁ, 11 let

Škola budoucnosti

Jak bude vypadat škola v budoucnosti? Bude se vůbec do školy chodit? Tak dejme tomu, že ano. Je rok 2084, školák se budí, může se rozhodnout, jestli se dnes připojí na výuku přes PC nebo půjde do školy osobně.

Dnes si vybral školu. Rychle posnídá několik rohlíků v tabletách, z 3D tiskárny mu vyjede čaj, vloží si samočisticí krystal na zuby do úst. Sbalí si do krabičky několik čipů a teleportuje se do školy.

Ve škole usedne do své levitující lavice. Pozdraví se se spolužáky. Pak si žáci zvolí učitele, kterého chtějí, aby je dnes vyučoval. První hodinu mají mateřský jazyk, vyndá z krabičky první čip a vsune ho do hlavy. Do čipu se rovnou ukládají nové informace. Pokud si žáci mají procvičovat psaní, položí před sebe malou destičku, která se automaticky rozloží na holografický tablet. Další hodinu je dějepis, zrovna probírají přelom 20. a 21. století. Velice je pobavily obrázky tehdejších budov školy, prý se do nich muselo chodit pěšky a žáci si nosili těžké učebnice. Učitel jim byl přidělen, nemohli si ho vybrat. A ta zastaralá technika! Následuje hodina tělocviku, žáci nesmí používat teleport do tělocvičny, musí se snažit dopravit po svých. Proto použijí jack-pack. Tělocvik se nijak moc neliší od toho původního, jen cvičební náradí a náčiní je z tekutých krystalů a mění tvar podle potřeby. Po tělocviku je potřeba své tělo očistit, určeny jsou k tomu speciální ultrazvukové boxy.

Poté má žák budoucnosti další vyučovací předměty, používá další čipy na ukládání informací do té doby, než se rozhodne přemístit se domů.

ŠKOLA
BY
PŘE
CI
MĚ
LA
BÝT
HLAV
NĚ
ZÁ
BAV
NÁ,
NEMYS
LÍTE?

FRANTIŠEK KUČABA

Pan učitel Datel a ti ostatní

Teprve ve čtvrté třídě se k nám připojila děvčata, která do té doby chodila do dívčí školy na náměstí, kde byl ředitelem pan Procházka. Nějakou dobu trvalo, než jsme si zvykli na přítomnost dívek ve třídě, ale nemohu říci, že by to bylo nepříjemné.

V první a druhé třídě jsme měli vyučování jen dopoledne a v dalších letech také odpoledne, ale jenom takové lehké předměty jako kreslení nebo náboženství.

Jména našich učitelů už dnes nikomu asi nic neříkají, ale my jsme k nim cítili

velkou úctu a respekt, což se o dnešních žácích mnohdy nedá říci. Naši učitelé měli také na rakovnickém společenském žebříčku vysoké postavení. Snad to bylo také tím, že většina našich učitelů byla mužského rodu. Výjimku tvořily paní učitelky Čížimská a Dvořáková, ale i k nim jsme se chovali s patřičnou úctou a respektem.

Pan učitel Menhart, kterému jsme říkali „datel“, protože měl stále v ruce houslový smyčec, kterým nás v případě potřeby klepal po hlavě. Byl to člověk, který miloval hudbu a dal dohromady školní orchestr složený pouze z žáků naší třídy, se kterým jsme účinkovali při nejruznějších příležitostech..

Dále pan učitel Mostecký, jehož dcera s námi chodila do třídy, pan učitel Tuček, který nás učil fyziku a nezapomenutelný dobrák pan učitel Jirásek.. A na nad tím vším, jako Bůh na Olympu, vládl pan ředitel Ryska, před kterým jsme měli posvátnou hrůzu – ale nikoliv ve špatném slova smyslu. K panu učiteli Jiráskovi jsem se hrdě hlásil, když jsem se později vracel do Rakovníka a potkal ho, jak se procházel po náměstí. I on byl rád, že se k němu hlásí žáci, kteří, jak se tehdy říkalo, to někam dotáhli.

V době naší školní docházky byla škola rozdělena na obecnou pětiletou a na takzvanou měšťanku, která byla čtyřletá. Když my jsme byli ve třetím ročníku měšťanky, přišlo náhle rozhodnutí, že školní docházka bude pouze osmiletá. A teď babo rad!

Někteří naši spolužáci se rozhodli odejít na střední školu, ale většina z nás na to nebyla připravena, a chtěli jsme dokončit tu čtvrtou měšťanku. A tak se nevědělo, co s námi. Nakonec nějaká moudrá hlava vymyslela JUK, což znamenalo Jednorocní Učební Kurz a my jsme mohli dokončit tu naši čtvrtou měšťanku. Naším třídním učitelem byl pan učitel Jirásek a my jsme tak mohli strávit ještě jeden krásný rok s člověkem, kterého jsme milovali.

Nicméně ten krásný rok rychle utekl a já jsem odcházel z naší školy v roce 1954, abych dalších šest let strávil na konzervatoři v Praze a po návratu z vojenské prezenční služby další čtyři roky na Akademii múšických umění, kde jsem v roce 1967 obdržel akademický titul Mgr. Jako kontrabasista jsem začínal v Divadle Na Fidlovačce, kde se hrála klasická opereta, dalších několik let jsem hrál v činoherním orchestru Divadla na Vinohradech. Po úspěšném konkurzu jsem zakotvil v operním orchestru Národního divadla, kde jsem strávil 30 let až do odchodu do důchodu.

Ale musím se ještě vrátit do Rakovníka v době po válce. Tehdy byl Rakovník a okolní obce líní hudebních talentů, což byla do velké míry zásluha tehdejšího ředitele hudební školy Zdeňka Tomáše. V šedesátých letech jste mohli v každém významnějším orchestru v Praze najít muzikanty z Rakovníka a okolí. Jen namátkou alespoň pár jmen – Otakar Pihrt, hornista Symfonického orchestru Československého rozhlasu, profesor Hóza, tubista České filharmonie a profesor na konzervatoři, Ladislav Kučaba, trumpetista opery Národního divadla, Miloslav Kučaba, klarinetista orchestru Divadla Na Vinohradech... A v Rakovníku tehdy existovalo něco, co lze z dnešního pohledu považovat za malý zázrak. V Rakovníku totiž byla ochotnická opera!

Existence rakovnické opery byla zásluhou Zdeňka Tomáše, který operu dirigoval, a pana továrníka Otty, který celý podnik financoval. Samozřejmě v okamžiku, kdy komunisté panu továrníkovi jeho podnik sebrali, skončila i rakovnická opera. Sice ještě nějakou dobu existovala, ale žádná opera nemůže existovat bez finančního zázemí. Ještě dnes vzpomínám na krásná představení Rusalky, Prodané nevěsty, Netopýra a Bohémy, se kterými jsme jezdili i na zájezdy po

zemích českých. V té době také v Rakovníku existovaly tři velké swingové taneční orchestry. Kapela Oldy Melče, Merkur pod vedením Oty Pihrta a orchestr Rozvodných závodů pod vedením pana Fencla. Kromě toho se tehdy v Rakovníku hojně pěstovala komorní hudba, kde exceloval profesor Wintrova gymnasia pan Jaroslav Čech, neméně slavný pan Patera a violoncelista pan Bechyně. Pokud mně čas v mém angažmá v Národním divadle dovolil, zúčastňoval jsem se této činnosti nejen jako sólista, ale i jako hráč v komorním orchestru. Moje sólová vystoupení vzbuzovala značnou pozornost, neboť není zas tak obvyklé slyšet sólový kontrabas.

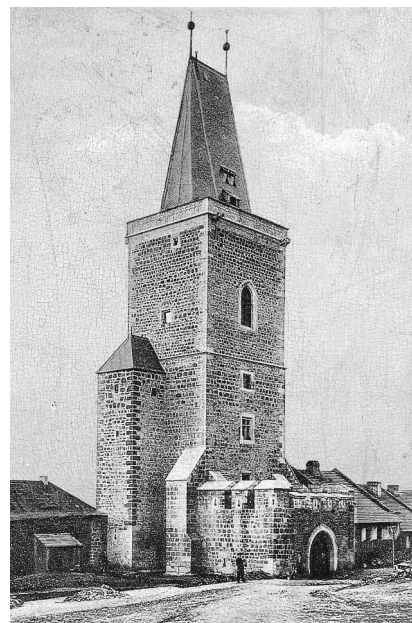
V době, o které píši, existovalo v Rakovníku několik velmi dobrých dechových orchestrů a pokud si vzpomínám, tak 1. 5. šlo v průvodu šest nebo sedm dechových kapel. Každá z rakovnických fabrik měla v čele dechovku. A dnes? Obávám se, že by bylo obtížné dát dohromady jednu. Čas trhnul oponou a lidé se obrátili k počítačům a televizi a těžko dnes najdete člověka, který by se aktivně, byť amatérsky, věnoval hudbě. V takových chvílích vzpomínám na pana učitele Menharta; s jakým nadšením vedl školní orchestr chlapecké školy, který byl sestaven z jediné třídy, a je mi smutno.

V době, kdy jsem byl členem orchestru Divadla na Vinohradech, jsem o divadelních prázdninách dělal plavčíka na rakovnickém Tyršově koupališti. Tam se v té době setkávali mladí lidé z Rakovníka a odehrával se tam i bohatý společenský život. Nedávno jsem se šel při jedné návštěvě Rakovníka projít ke „koupáku“, vešel jsem dovnitř, protože všude bylo otevřeno, sedl jsem si na lavičku a bylo mně smutno. Zavřel jsem oči a v duchu jsem před sebou viděl ty krásné dny plné radosti a veselí a známé tváře stálých návštěvníků koupaliště. A v neposlední řadě pana Kubelku a jeho ženu, kteří v té době byli správci koupaliště. A to množství dětí, které jsem naučil plavat v rámci mých povinností plavčíka. Ale tak jako hudba, i tyto krásné události opustily moje rodné město. Při mých ne moc častých návštěvách Rakovníka nikdy nezapomenu zajít kousek nahoru z náměstí, abych se podíval na tu krásnou budovu chlapecké školy, kde jsem strávil svoje mladá léta. Vidím před sebou milého pana učitele Jíráska, náš školní orchestr s panem učitelem Menhartem v čele a jeho nezbytným smyčcem v ruce a moje spolužáky, z nichž mnozí již odpočívají na hřbitově vedle našich učitelů.

Asi vám v tomto okamžiku bude připadat moje vyprávění trochu sentimentální – ale tak už to v životě chodí – starý člověk, ať si to připouští nebo ne, je sentimentální.

A abych se ještě vrátil ke generaci dnešních mladých chlapců. Myslí, že by jim vůbec neškodilo prodělat si vojenskou službu, tak jako jsme to museli my. Určitě by jim spadl hřebínek a naučili by se být v životě pokornější a vážít si jistých věcí. Taky si myslím, že by ubylo narkomanů a mladých vrahů, hazardních hráčů a alkoholiků. Ví, že každá odcházející generace považuje ten svůj prožitý život za lepší a kvalitnější. Přesto si myslím, že naše generace, která vyrůstala během války, kdy byla nouze o všechno, si přece jen dovedla více vážít svých rodičů, učitelů a starých lidí. Když občas jedu tramvají a slyším slovník studentů a studentek vracejících se ze školy, stydím se za ně.

Nedávno jsem četl, že evropská civilizace se dostala na svůj vrchol, ze kterého už není jiná cesta nežli dolů, tak jako se to stalo mnoha velkým říším v minulosti. Nebude to jistě tak brzy a já se toho zcela jistě nedožiji, ale faktem je, že si celé lidstvo, nejen Evropa, vehementně řezá větev pod zadkem.

TEREZA ČEČRDLOVÁ, 15 let

Dveře

Co asi čeká za těmi mohutnými dveřmi? Kdo ví. Možná budoucnost či utrpení. Proč asi mají ozdobená okna? Chtěl snad někdo navodit jemnou atmosféru budovy? Podle jejich vzhledu to vypadá, jako když tu slouží stovky let. Kolik lidí muselo těmi dveřmi projít? A kdyby mohly něco říct, co by to bylo? Řekly by snad, že viděly staré hřiště proměnit se v šedou a nudnou jídelnu nebo děti, jak stárnou a odchází? Kdo ví, kolik jim doopravdy je a co by nám řekly, kdyby....

Já pouze vím, že tudy musím projít. Že mě poté čeká krásný zbytek života, který třeba nezačal nejlíp, ale skončí přímo excelentně.

MARTIN KŘÍŽ, 14 let

Souboj

Právě začíná matematika ,to znamená tradiční souboj na pravítka. Dosud neporažená bojovnice, paní učitelka (zkušená matematicka), právě porazila začínajícího bojovníka v oranžových botách, bojujícího za práva čísel.

Jeden z porotců, zelený chameleon, se zvedá a chce se přidat do dalšího souboje, nasazuje si rukavice z žakovských knih poražených.

Souboj začal. Pančelka (tak jí všichni říkáme), se snaží zasáhnout zdroj chameleonovy moci, jeho ocas. Míjí cíl. Chameleon skáče na strop a cupitá ke stěně. Slézá po ní dolů a díky jeho rychlému výpadu zasahuje Pančelku do ramene. Pančelka ztrácí sílu.

Chameleon sází na vytrvalost. Pančelka si obvazuje ránu, protože krvácí čísla. Chameleon svým fialovým jazykem popadá legendární třiceticentimetrové pravítko a snaží se zasáhnout Pančelku, což se mu nedaří. Pančelka toho využívá a zkracuje chameleonův ocas o jeho špičku. Chameleon už tuší, že má velkou šanci vyhrát.

Používá speciální schopnost svých rukavic, výměnu zbraně a mění legendární třiceticentimetrové pravítko za kalkulačku osudu.

Celá třída s úžasem sleduje tento souboj. Nikdo z nich vlastně neví, co tato kalkulačka vlastně umí, v informační knize je jen zmínka o tom, že vylepšuje maskovací vlastnosti bojovníka. Chameleon neváhá a hned kalkulačku používá stisknutím $2 \times 1 =$.

JAROSLAV ŠAFAŘÍK, 14 let

Přátelství

Zamysleli jste se někdy nad tím, jaký by byl váš život bez přátelství? Já ano. Když mě zastihla nemoc, nemohl jsem se sejít s přáteli. Proto jsem začal uvažovat o tom, jak bych bez nich vůbec žil.

Nejspíš bych trávil celé dny doma u televize a nudil se. Právě přátelství je nesmírně důležité. Kamarádů má člověk mnoho, ale přitele máme tak jednoho, maximálně dva.

Rozlišujete kamaráda od pravého přítele? I já jsem se kdysi ptal, než jsem poznal své přatele. Opravdoví přátelé jsou jako andělé bez křídel. Podají nám pomocnou ruku a dokážou nás rozesmát, i když nám zrovna do smíchu není.

Přátelé jsou jako moje rodina. Trávím s nimi volné chvíle. Můžu se jim svěřit s čímkoliv a vím, že tajemství nikomu neprozradí. Můžu jim zavolat o půlnoci a oni mě vyslechnou a povzbudí. Stačí se na sebe podívat a víme, co si kdo z nás myslí.

Už od školky si každý z nás hledá kamarády a s přibývajícím věkem je začínáme rozdělovat na ty lepší a horší. Na základní škole se snažíme většinu volného času trávit s opravdovými přáteli. Až se rozutečeme na střední školy po celé republice, budeme se právě s těmito anděly bez křídel stýkat dál. Protože některá přátelství jsou tak silná, že nám vydrží dokonce až do dospělosti nebo stáří.

Život bez přátel je, jako kdyby ryba žila bez vody.

MATĚJ PERTL, 14 let

Kdo jsem?

CELOU DOBU JEN VISÍM NA DVEŘÍCH. JE JEDNO, JESTLI PRŠÍ, SNĚŽÍ A NEBO SVÍTÍ SLUNÍČKO.

DENNĚ NA MĚ SÁHNE HODNĚ LIDÍ: UČITELÉ, DĚTI A OBČAS I POLICIE NEBO HASIČI. NEVÍM, CO SE MNOU BUDE DÁL. PŘE-CI JEN JSEM TU UŽ DOCELA DLOUHO A ZATÍM MĚ NEVYMĚ-NILI. ALE DĚSÍM SE TOHO, ŽE MĚ JEDNOHO DNE DAJÍ DO ŠROTU A MŮJ ŽIVOT SKONČÍ.

ALE TŘEBA MĚ NĚKOMU DARUJÍ A JÁ BUDU SLOUŽIT DÁL. AŽ DO ROZTRHÁNÍ TĚLA. TĚLA?!

Všichni koukají, co se stalo, a přemýšlí nad tím, co má chameleon za lubem.

Pančelka se dlouho nerozmýšlí a rozbíhá se na chameleona!

V tu chvíli se odněkud začne linout kouř. Chameleon se náhle objevuje za Pančelkou, zasahuje ji do achillovy číselné paty a Pančelku poráží.

Celá třída se raduje a jásá. Chameleon si za výhru přebírá zlatý pohár zdobený drahokamy a smaragdy, kromě toho se stává předsedou skupiny bojující za práva čísel a mistrem První základní školy!

MARKÉTA JEREMIASOVÁ, 14 let

Sama sobě sousedem

Cizinci v České republice? Každý máme svůj vlastní názor na cizince ve svém okolí. Někteří jsou rádi, naopak jiní by přistěhovance vůbec do své země nepustili. Sama bych o tomhle mohla vyprávět. Narodila jsem se v Portugalsku, maminka je Češka, otec napůl Španěl a napůl Portugalce.

Když mi bylo šest let, maminka se chtěla vrátit z Portugalska zpátky do České republiky. Nikomu se tenhle nápad nezamlouval, ale co naplat, když už byla pevně rozhodnutá. A k tomu ještě tvrdohlavá, jak by řekl táta.

Když jsme přijeli do Čech, vše pro mě bylo neznámé. Byla jsem zvyklá na velká vedra, moře a krásné pláže, ale tady jen silnice, rybníky, potoky a jakési obyčejné vysoké budovy z betonu, ve kterých lidé bydleli. Vůbec se mi to tu nezamlouvalo a chtěla jsem se vrátit zpět, ale můj nápad, odkoukaný z televize, že se propašuji někomu do kufru a dobrodružně se vrátím do Portugalska, nevyšel. Naopak mi maminka oznámila, že v září nastoupím do školy. Tímhle nápadem jsem nebyla vůbec nadšená.

Nechtěla jsem do třídy, ve které bych se lišila od dětí barvou pleti. Přemýšlela jsem, co podniknout, abych 1. září do školy nemusela. Tajný útěk v kufru jsem vzdala, nic moudřejšího mě nenapadlo. Prázdniny utekly a nastal den D. Maminka mě probudila se slovy „vstávej bom dia meu amor“ v šest hodin. Tak a je to tady, řekla jsem si, teď nebo nikdy. Řekla jsem mamince, že mám teplotu a že mi není dobře. Maminka došla pro teploměr, zatřásla jím, počkala, až si ho dám do podpaží a odešla do koupelny. Učila jsem příležitost a začala teploměrem třást jako o život ve snaze vyhnat rtuť do horečkové výšky. Dveře od koupelny se otevřely a já stačila teploměr vrátit zpátky do podpaží.

„Tak ukaž, marode,“ řekla mi maminka.

Dala jsem jí do ruky teploměr, usmála se a odvětila: „No, tak ty už nám umíráš.“

Na teploměru bylo třicet pět stupňů a moje poslední naděje byly ty tam.

„Marný pokus, ale jsi dobrá herečka, teď už vstaň a chystej se.“

S divným pocitem v žaludku jsem vstala a začala se připravovat na první den ve škole. Naposledy jsem se ještě zeptala, jestli mě maminka nemůže učit u nás doma.

„Ne,“ řekla rázně. Pomohla mi nasadit batoh, který byl pomalu větší než já, a vyrazily jsme směr škola. Když jsme přišly do třídy, v lavicích už seděla spousta dětí, usmívaly se jeden na druhého a některé do-

TOMÁŠ ZÁVESKÝ, 14 let

Škola budoucnosti

Malý krůček od východu. Jen vzít za kliku, otevřít dveře a odejít. Dnešní děti mají rády volnost. Nebaví je sedět ve škole. Záškoláctví je sice lákavá, ale ne zrovna příhodná věc. Má spoustu špatných následků.

Důtka, rozhovor ředitele s rodiči a zameškání vyučované látky. I přesto někteří riskují. Důvody jsou různé.

Někoho nebaví se učit, jiní nevycházejí s učiteli a někdo si prostě myslí, že on je pán světa a že může všechno. Ale představte si, že by to dělali všichni. Kam bychom to dopracovali?

Myslím, že problém ale není jen v nás, dětech. Učitelé na tom taky mají svůj podíl. Neznám sice všechny jejich povinnosti, ale myslím, že jedna z nich je postarat se o to, aby nás škola bavila. A řekněte mi, kolik učitelů to dělá? Kolik se jich snaží o to, abychom do školy chodili rádi a neměli důvod z té školy utíkat?

Ano, pár jich je, ale to nestačí. Všichni by se měli snažit, aby nás myšlenka na záškoláctví vůbec nenapadla.

Snažit bychom se však měli všichni. Jak učitelé, tak žáci. Žáci by měli brát své učitele jako učitele a ne jako někoho, koho můžou klidně poslat někam. A učitelé, kteří nejsou zrovna oblíbení, by se měli snažit učení svým žákům příjemnit, aby je bavilo. Když to shrnu. Problém je v každém z nás.

konce i na mě. Řekla jsem si, že škola nemusí být hrozná, když mají tak dobrou náladu.

Ve dveřích se objevila malá holka v růžovém svetříku, s úsměvem od ucha k uchu, řekla mi ahoj, jako bychom se znaly už dávno a sedla si vedle mě. Hurá. Mám kamarádku.

Zazvonilo na hodinu a paní učitelka Rojíková nás přivítala. Chvíli jsme si povídali a po dalším zvonění šli s rodiči domů. Tak to by bylo, první den mám za sebou.

Další dny jsme se ve třídě sbližovali a samozřejmě taky předváděli jeden před druhým. Všichni se ke mně chovali tak, jako kdyby ani nepostřehli, že se od nich liším. Našla jsem si další kamarády, ale nejvíc jsem se bavila s Irenou, dívkou v růžovém svetříku.

Se spolužáky to letos táhneme devátým rokem. Ovšem už dávno vím, že bych je za nic na světě nevyměnila. Když si vzpomenu, jak jsem se bála nového prostředí, musím se smát. Bála jsem se, jakého budu mít souseda v lavici. Nakonec se ukázalo, že strach neměl velké, ale obrovské oči.

Bohužel se naše třída zanedlouho rozpadne, půjdeme na střední školy a s některými už se možná neuvidím. Kdo ví, možná se budu muset rozloučit i s mojí nejlepší kamarádkou Irenou. Mám pocit, jako bych měla přijít o rodinu. Mám taky trochu strach, přece jen už svoji školu znám dokonale a někde budu začínat úplně nanovo.

Možná jsem měla jenom štěstí, ale díky mým spolužákům i učitelům jsem se nikdy nemusela cítit jako nechtěný soused. Sice jsem přistěhovalec, ale jsem jedna z vás a tenhle pocit už si nenechám vzít. A to i přesto, že bych se po dokončení studií chtěla vrátit zpět do svého rodiště. Moře je moře ...

PRÁCE ZVÍTĚZILA V LITERÁRNÍ SOUTĚŽI MINISTERSTVA VNITRA A MINISTERSTVA OBRANY. SOUTĚŽNÍ TÉMA: MOJE OKOLÍ, KDO JE MŮJ SOUSED.

SIMONA ŠMÍDOVÁ, 11 let

O povinné školní docházce

V počátcích školství byla školní docházka nepovinná. Do školy chodily děti z bohatších rodin. Povinnou školní docházku zavedla Marie Terezie 6.12.1774.

Děti si vážily možnosti chodit do školy. Tam chodily obvykle pěšky. Psaly na dřevěné tabulky a když zlobily, dostávaly přes ruce rákoskou. Na venkově chodily děti do školy zejména v zimním období, protože se nemuselo pracovat na polích a nebylo doma tolik zapotřebí dětské pomoci. To je velký rozdíl proti současnosti, kdy je každá škola vybavena různými elektronickými zařízeními: počítači, tablety, interaktivními tabulemi. Pořád však máme k dispozici také normální psací pomůcky, učebnice a sešity.

Kdo ví, jaké to bude v budoucnosti. Třeba se budeme učit úplně jinak. Třeba se děti budou učit dálkově s pomocí počítačů. Občas zajdou do státní přezkušovací školy, aby se prověřily jejich znalosti.

Představa našich předků o budoucnosti Rakovníka

MAREK STEINBACH, 14 let

Pravopisné zatmění

V dnešní době vládnu počítače a moderní technologie. Při psaní na počítači si však řada lidí neuvědomuje, že existují určitá pravidla. Pojdme se podívat na jeden z nejčastějších nešvarů.

Lidé nedodržují umístění mezer a čárek, teček, dvojteček apod. Ještě větší problém je samozřejmě s gramatikou. Osobně mě šokovalo, když jsem ve slohu žáka deváté třídy uviděl slovo „Výbjer“.

Vraťme se ale zpátky k tématu!
Jak už jsem říkal, lidé neví, zda-li mají za čárkou (případně tečkou, vykřičníkem, otazníkem) udělat mezeru, či nikoliv. Zde jsou nejčastější chyby:

Standa si dělal palačinky , ale nedal si na ně marmeládu .

Standa si dělal palačinky,ale nedal si na ně marmeládu.

Standa si dělal palačinki , ale nedal si na ně marmeládu.

Správné řešení:

Standa si dělal palačinky, ale nedal si na ně marmeládu. (STANDO, PROČ, VŽDYŽ S MARMEÁDOU JSOU MNOHEM LEPŠÍ)

Úplně bez komentáře nechám třetí chybnou variantu souvětí. No, přeci jen malý komentář si neodpustím. Snad není problém požádat strýčka Googla o pomoc, ne? Nevěřím, že by nevěděl, jestli se na konci slova palačinky píše i nebo y.

PETR BIDRMAN, 14 let

Domácí úkoly

Další strávený čas psaním dú.

Potom prosím o radu strejdu.

Strejdo pomoz, nevím si s tím rady,
tohle přeci musíme dát dohromady,
já už nechci další pětku,
já nechci další poznámku,
proč u toho musím trčet až do pátku?

Proč a na co domácí úkoly?

Nevím co s tím,

Co se s tím úkolem mým?

Co z toho budu mít?

Jen další čas strávený,

A tím pádem ztracený.

Proč děti musí dostávat úkoly?

Aby se naučily to, co neumí.

Proč musí být úkoly tak strašně těžký,

když z toho vždy jsou samý pětky,

proč to nemůže být jen 1+1?

Protože by nám s tím pomáhal strejda. Můj strejda Jenda.

Už jsem na to přišel, musím mít kalkulačku.

A od paní učitelky dostanu jedničku.

Dominika Netíková, 14 let

Zamyšlení

Holka sedí zády k ostatním. Proč asi sedí zády? Možná si s nimi nerozumí a nechce se s nimi bavit.

Nebo ji něco trápí a chce být sama, protože jí nikdo nemůže pomoci. Protože ostatní jí nerozumí a nechápou to. Myslí si, že všechno je lehké a že se každý dostane ze svých problémů sám. Kritizují. Namísto toho, aby pomohli. A pak se diví, že člověk problémy sám nezvládne.

Každý si myslí, že má hodně přátel, ale většina lidí kolem nás nejsou praví přátelé. Jsou to jen taková ti lidé na bavení a tak...

Proto bychom si měli pravých přátel vážit, protože jich najdeme jen málo.

KAREL CHUDOBA, 14 let

O hrdinech

Bylo příjemné letní odpoledne. Kuba se při hodině fyziky ukrutně nudil; zase spalovací motory, znovu nákresy a model na kliku a upozornění učitelky Urbancové, že to musí všechno bezpodmínečně umět, protože ve středu budou psát desetiminutovku. Pěkná desetiminutovka, pomyslel si Kuba, když se mu vybavilo obvyklých deset úkolů s dalšími deseti podotázkami, které i premiantovi třídy Mila-novi Jiráskovi zabereou poctivou čtvrt hodinku.

Ať už zvoní. Kdybych aspoň s někým seděl v lavici. Třeba Fanda se nudí taky, ale hraje piškvorky se sousedem. Nebo holky; Tereza s Janou si prohlížejí nalakované nehty a Lída s Bárou si posílají vzkazy. Když s Kubou nikdo nechce sedět

Zvoní, konečně zvoní. Kuba letí s taškou přes rameno do šatny, divže nevrazil do hloučku starších kluků, kteří se při pohledu na něj divně uchechtli. Nazul si v spěchu sešlapané boty a už se vidí v klubovně. Chodí do skautu už čtvrtým rokem. Vloni si opravili jednu místnost v bývalém krejčovství a Kuba tam chodí skoro každý den. Slepují modely, chodí za město, někdy bruslí a jezdí na kole, v zimě chodí lézt na umělou stěnu do haly. Prvního června připravují program pro mladší členy; na to se Kuba těší vždycky ze všeho nejvíce, umí dobře pracovat v grafickém programu a pokaždé tak vyrobí originální diplomy.

Konečně je doma. Taška letí do rohu, úkoly nejsou. Bere si dva suché rohlíky, odkrojek salámu a pádí do klubovny. Tentokrát je cesta přeci jen delší než obvyklých deset minut, protože půlka města je rozkopaná, prý se dělá nová kanalizace.

Náhle Kuba při přelézání jedné z hald zaslechl podivný zvuk. Připadalo mu, že kňourá nějaké zvíře nebo někdo volá o pomoc. Nebo si z něj někdo dělá legraci? Nebylo by to poprvé, před rokem mu spolužáci namluvili, že se po něm shání ředitel Kavánek. Když k němu přišel do kanceláře, Kavánek nejprve na Kubu nechápavě zíral a potom k němu vedl dlouhý proslov o tom, že nemá všemu věřit.

Zvuk se táhl od protějších stromů, za kterými se nacházelo dětské hřiště. Kuba nedbal, že se dost možná všichni pobaví na jeho účet, a neohroženě putoval k místu. Obešel stromořadí a vstoupil na hřiště. Tam na písku ležela malá holčička a drobným hláskem volala o pomoc, což už v tuto chvíli bylo dobře rozeznatelné. Kuba jí hned podal ruku, pomohl jí vstát a hned se vyptával: „Copak se ti stalo? Ty jsi upadla?“ Dívčina se zamračila a s velkým výdechem odvětila: „Strčili mě sem velký kluci, jsou támhle u klouzačky!“ Kuba věděl, že na ty by nestačil, a tak nechtěl zbytečně vyvolávat další konflikt. „Pojď, doprovodím tě domů, ale rychle, spěchám totiž do klubovny!“ Kuba s holčičkou Johankou procházeli jednou ulicí za druhou a míjeli spoustu městských domů včetně samotné školní budovy. „Támhle, tam bydlím!“ Vyjekla Johanka a utíkala k domu. Kuba si nahlas oddech, ale vtom se stalo to, čeho se bál. Před domem se zničehonic objevila banda nezbedných kluků z hřiště, obstoupili holčinu a začali se nepřátelsky pošklebovat, jeden před druhým zvyšovat své ego. Kuba nevěděl co si počít a jen tak zoufale stál. Najednou ale jeden z kluků Johanku strčil a ona spadla k zemi jako zralé jablko. To už Kuba nedovolil, nedbaje následků se vrhl mezi ně a bránil ji, jak to jen šlo.

Ten den se už Kuba do klubovny nepodíval, neboť ležel v nemocnici v bezvědomí a s mnohonásobnými zlomeninami. Děvenka ale díky jeho oběti stihla utéct domů a zamknout se. Po třech dnech přišla Johančina rodina do špitálu poděkovat mladíkovi Kubovi a jeho nekonečné statečnosti.

Hrdina nemusí vždy přijít a všechny nepřátele vyprovodit ze světa, stačí jen, když má dost sil udělat správnou věc. Protože to je to nej-těžší.

MAREK STEINBACH, 13 let

Věřte - nevěřte

Na trhu se objevil nový lék na zlepšení pravopisu. Přinášíme úplné znění reklamy, jak ji zveřejnil výrobce na svém webu. Pro čtenáře Jedničky připravil redaktor Marek Steinbach z 8. B.

Ahoj, máš problémy se svým pravopisem a hledáš lék na jeho zlepšení? Všichni ti nadávají kvůli tomu, jak píšeš? Neboj se, tvůj problém bude hravě vyřešen díky novému léku „Pravopisoreversum“ dr. Šunky. Tento lék je v instantní podobě a jeho účinek je překvapující.

Přijď a vyzkoušej ho na vlastní kůži... Stojí pouhých 250 Kč + získáte placku Dr. Šunky zdarma!

Stručný popis léku

Lék „Pravopisoreversum“ je praktický a účinný. Dosud jej už vyzkoušelo přes 150 lidí a velká část z nich tento lék doporučuje svým příbuzným a svým přátelům. Pravopisoreversum obsahuje takové chemické látky, které zvyšují v mozkových cévách sílu myšlení a zlepšují představivost. Tento zázrak má v sobě nové a dosud neznámé látky, jako jsou například Revergulus, Kumus, Hamimus, Cukrland, Sůlkal, Tlakojet apod... Více informací o obsahu tohoto léku se dočtete na webových stránkách www.pravopisoreversum.au

Řekli nám o léku

Milka (18 let) – nešikovná mladá slečna

Tento lék je naprosto dokonalý. Na vysoké škole, kam chodím je potřeba zvládat pravopis dokonale, ale bohužel všude jsem dělala chyby. Na tento lék jsem narazila náhodou na internetu a podle reklamy mě zaujal. Vyzkoušela jsem ho a musím říct, že cítím (oh, vlastně vidím) veliké zlepšení. Nemůžu nic jiného

dělat, než všem tento produkt doporučit.

PRO: Rychlý nástup účinku...

PROTI: Malá bolest hlavy

Jarda (15 let) – hustý teenager

S tím, jak píše, se už vypořádávám několik let. Ať dělám, co dělám, skoro vždycky udělám v nějaké větě chybu. Například, že napíši „mladí“ místo „mladý“ apod... Sice vím, že už přídavná jména mám znát dlouho, ale jak už jsem říkal, ať dělám, co dělám, vždycky udělám nějakou hrubku ve větě. Zbytečně kvůli tomu dostávám špatné známky. Nedávno jsem na Facebooku narazil na nějaký nový lék na zlepšení schopnosti pravopisu. Musím říct, že je to doslova BOMBA! Hrozně mi to pomohlo a díky pravopisoreversu už nedělám tak zbytečné chyby jako dřív. Doporučuju!

PRO: Efektivnost, malé a krátké užívání...

PROTI: Větší spavost

David (14 let) – mladý kluk

Tohle je naprostý propadák! Na tento šmejd jsem narazil v novinách, jak si ho všichni vychvalovali, sám jsem ho vyzkoušel a vůbec mi to nepomohlo. Z češtiny mám dvojku a vůbec to nepomáhá! Nechápu, proč si ho tak všichni vychvalují, já tu trosku nechci ani vidět! Dohnalo mě to spíše k závislosti na počítači! Byl jsem vzorový žák a teď tohle! Podle mě to patří do odpadu!

PRO: ---nic---

PROTI: Zvýšení závislosti na počítači, střevní potíže, větší spavost...

RE: Milý Davide, ve tvém příspěvku není ani jedna hrubka! Tak se mi zdá, že i v tomto případě pravopisoreversum zapůsobil bezchybně.

KAROLÍNA ČERNÁ, 7 let

Pohádka o srnečkovi

Byl jednou jeden les, který se dělil na dvě poloviny. Ta první polovina byla světlá a bydlela v ní pouze dobrá zvířátka. V té druhé polovině vládla zlá kouzla a zvířátka si vůbec nepomáhala.

Jednou se v té dobré polovině lesa narodil malý srneček. Měl kamaráda zajíčka, který se ztratil poté, co si hrál na kraji temného lesa. Srneček byl chytrý a velice čiperný. Jeho maminka ho strašila pohádkami z druhé strany lesa, ale přesto byl srneček moc zvědavý. Jednou vyrazil srneček k druhé polovině lesa, ozývaly se z ní divné zvuky, ale srneček přesto vkročil na druhou stranu. A čím víc se přibližoval k tomu divnému zvuku, tím víc byl zvědavý.

Došel k tmavé jeskyni, ve které byla obrovská klec. Když srneček přišel blíž, tak uviděl, že v té kleci jsou všechna zvířátka, která se ztratila ze světlé poloviny lesa. Našel tam i svého kamaráda zajíčka. Najednou se začaly ozývat strašidelné zvuky a za chvíli u srnečka stál houf zlých zvířat. Chytily ho a táhly ke kleci.

Srneček se ze samého strachu rozplakal a začal volat o pomoc. Zlá zvířata se zle smála. Vtom srnečka uslyšel jeho tatínek, silný srnec a přispěchal mu na pomoc. Dorazil do jeskyně, rozehnal zlá zvířata, rozkopl zámek klece a srnečka si odvedl.

Všichni šťastně došli domů a z lesa, kde žila hodná zvířata, se už nikdy nikdo neztratil.

KRISTÝNA JELÍNKOVÁ, 13 let

Rozhovor se židli: Ať si na mě sedne Johnny Depp

Novinář: Ahoj. Tak kolik ti je let?

Židle: Ahoj. Je mi 6 let, takže jsem v nejlepším věku.

N: Proč v nejlepším?

Ž: Protože už můžu chodit na party do učebny 21!

N: A to ti tvoji rodiče dovolí v takhle nízkém věku chodit na večírky?

Ž: Vzhledem k tomu, že nás školník vyhazuje v 16 letech, tak jo!

N: Líbí se ti nějaká židle?

Ž: Jasně, že jo! Chodím s pěkně namakaným židlákem z 23!

N: A kolik je jemu?

Ž: Do toho vám snad nic není, ne? I když, proč se nepochlubit, je mu 8.

N: A chtěla byste na sobě něco změnit?

Ž: Vůbec ne! Jsem krásná, oranžová a ladím s lavicí!

N: A máš nějakého oblíbeného žáka?

Ž: Ano. Adama Nováka z 8. B. Je takový chytrý a hlavně je lehký.

N: Máš nějaký svůj sen?

Ž: Jistě. Chtěla bych být použita jako židle v šatně pro herce. Chtěla bych, aby si na mě sedal Johnny Depp.

N: A v nějakém filmu by jste si nechtěla zahrát?

Ž: Chtěla, jenže já jsem moc stydlivá.

N: Děkuji za rozhovor. Snad někdy příště!

Ž: Také děkuji!

MATĚJ MIKEŠ, 14 let

Příběh o bílém slonovi

Je to starý příběh, který v Africe povídali mudrcové svým dětem a ty zase svým a takhle to šlo z pokolení na pokolení.

V malé osadě, která byla obklopena pouští, byl velký problém s pitnou vodou. Voda se dovážela z daleké vesnice. Obyvatelé měli časté problémy s bolestí břicha, hlavy a zimnicí. Někdy se totiž stalo, že se za drahé peníze nakoupila špatná a nakažená voda.

Uprostřed této malé vesnice stála krásná fontána ve tvaru slona. Z chobotu měl stříkat pramen zdravé vody, ale bohužel. Zatím se nenašel nikdo, kdo by vykopal studnu a našel dlouho očekávaný pramen zdravé vody.

Ve vesničce žil malý chlapec jménem Ram se svým otcem. Maminka mu zemřela po jeho narození. Ještě jako malému tatínek vyřezal dřevěného slona, který mu měl jednou přinést v životě štěstí. Ram byl velmi šikovný a chytrý hoch. Každý den, když chodil ze školy, pohladil slonovi chobot na fontáně. Moc si přál, aby z něj vytryskl pramen zdravé vody. Věřil a doufal. Byl smutný a trápil se.

Doma ho vyslechl jeho starostlivý otec a přál si, aby se chlapcovo přání vyplnilo. Do rána se malému Ramovi zdál překrásný sen. Do vesnice přišel Bílý slon, který označil nedaleko jejich vyprahlé fontány místo, kde mají začít vesničané kopat studnu na zdravou vodu. Ram se celou noc převaloval a nechtěl, aby přišlo probuzení a sen skončil. Nic netrvá věčně! Ráno malý Ram o snu vše pověděl své-

mu otci; chtěl, aby vzal nářadí a požádal vesničany o pomoc při hledání pramenu zdravé vody. Otec váhal a přemýšlel - byl to jen sen? Proč, proč se nepokusit pramen zdravé vody najít.

Malý Ram ukázal otci místo, které označil Bílý slon v jeho snu. Celá vesnice se hned zapojila do velmi náročné práce. Kopali, hrabali, vyhazovali kamení a písek, ale pramen ne a ne najít. Ram celou dobu sledoval upracovaného otce a ostatní vesničany a tiskl k sobě svého vyřezaného slona. Obyvatelé vesnice při kopání narazili na velký kámen, se kterým si nedokázali poradit. Ramův otec se snažil velký kámen podkopat. Povzbuzoval ostatní: „Zaberte, třeba se nám to povede a narazíme na pramen zdravé vody.“

Kopali celou noc... Až k ránu jakoby se jim pod nohama dostalo vlhkého písku. Vyčerpaný Ramův otec vši silou udeřil do pískové skály. Nic, žádná voda!

Ram stál smutný na okraji vykopané jámy a přemýšlel. Byl to vskutku jen hloupý sen.

Najednou se ze studny ozval radostný výkřik. Hurá, hurá máme vodu! Voda začala rychle stoupat a přibližovat se k fontáně. Během okamžiku vystříkl z chobotu slona pramen zdravé vody.

Obyvatelé vesničky se seběhli, začali se vodou omývat, polévat a pít jí. Malý Ram přiběhl k fontáně, objal svého otce a měl velkou radost, že jeho sen o Bílém slonovi byl skutečný.

Byla to velká událost pro celou vesnici. Všichni si tento pravdivý příběh o malém chlapci Ramovi a Bílém slonovi pamatují a vypráví dodnes.

ONDŘEJ KUBÍK, 14 let

Škola

Škola. Stará okna, poničená omítka a nahoře hodiny. Proč je vůbec poničená? To se o ni nestaráme, nebo to někdo dělá schválně? Spíš se o ni nestaráme, protože zevnějšek není tolik důležitý jako vnitřek. Modernizované učebny, interaktivní tabule a jiné nové vybavení. Ale to stejně není tak důležité jako lidé uvnitř - žáci, kteří se do školy těší i netěší, učitelé, pro které je vzdělávání práce i zábava.

Někteří si myslí, že pro ně škola není důležitá, že to, co se učí, je zbytečné a že nepotřebují vědět, kdo vládl v Německu, kde je kost klínová a kdo napsal Babičku.

Mají z části pravdu, některé vědomosti v praxi možná nikdy nevyužijí. Ale jak se budou cítit, když na některé z těchto témat přijde řeč a oni budou vypadat hloupě, protože jim chybí základní vzdělání?

Ano, dostáváme špatné známky z předmětů, které se nám zdají zbytečné, ale nejsou. Často nechápeme, proč to rodiče tolik rozčiluje a proč nám zakazují počítač, proč nás nutí učit se. Je to i proto, že měli spolužáky, kteří se neučili, a potom si na srazu třídy po X letech stěžují, že pracují za pár korun ve fast foodu.

No, a protože mně taky bude končit hodina, končím toto zamyšlení tím, že přeji všem, co si to možná někdy přečtou, ať se jim nejen daří ve škole, ale hlavně, ať jsou zdraví.

ADÉLA SIROTKOVÁ, 14 let

Samota

Všichni to slovo dobře známe a nikomu z nás to není příjemné. Je to lidská vlastnost, která nám velice ubližuje. Ale co kdyby existovaly osoby, které bychom znali jen my? Naše vlastní bezejmenné osoby, které by tu byly vždy pro nás a nikdy by neodešly. Takové nadpřirozené bytosti, které by nás ochraňovaly.

Už by nikdy nikdo nepoznal slovo „Samota“. Už nikdy by nikdo nebyl sám ani odstrčený.

Jenže... Takové osoby neexistují. Proto se každý z nás cítí osamocen a odstrčen. No.. možná je to tak dobře. Možná si prostě každý musí zažít to, co ostatní, aby si uvědomil, že se lidem neubližuje a že je to velice špatné.

Musíme si zažít, jak se ti lidé cítí, a pak se budeme moct poučit ze svých chyb.

Kdyby si to lidé uvědomovali a pochopili, náš svět by vypadal úplně jinak. Můžeme jen doufat...

MIROSLAV ENGELTHALER, 14 let

Holub Kamil

Ahoj, já jsem Kamil. Holub Kamil.

Právě teď sedím za oknem nějaké budovy, podle některých je to škola, jiní říkají něco jiného. Jediné, co vím, je, že se bezvadně hodí ke sletu holubů. Zrovna teď tu čekám na své kamarády.

Je 10:40, zrovna zazvonilo na přestávku a děti se na mě koukají, jak sedím na parapetu a čekám. Pořád na mě klepají a volají.

My, holubi, máme rádi budovy s širokými parapety, protože si na ně můžeme sednout a povídat si. Další dobrá zpráva je, že můžeme sledovat děti, jak se učí.

Dále tu pod budovou máme stromy, na které si někdy také sedáme a pozorujeme lidi, co chodí okolo. Máme také jídelnu. Spousty dobrých drobků ze svačinek, které si tu děti vychutnávají na lavičkách. Hrozné ale je, že když mají někteří žáci odpolední vyučování, házejí po nás kameny a snaží se nás trefit. Co jsme jim provedli...

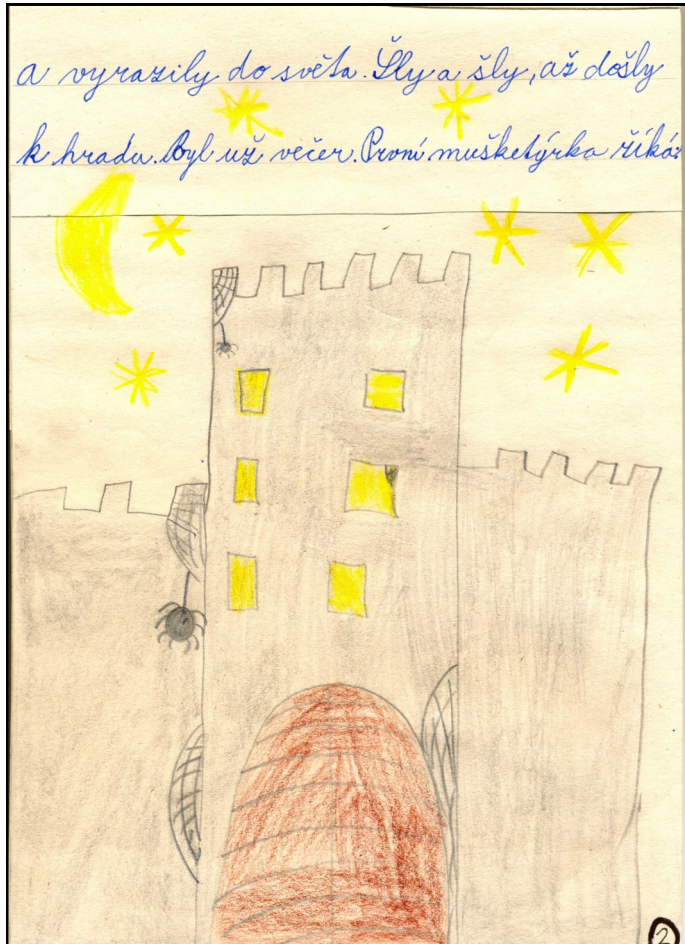
Á, konečně letí moji kamarádi! Jsem rád, že jsem mohl být vaším průvodcem, děkuji. Tak zase někdy jindy, na viděnou!

Vydala 1. ZŠ Rakovník u příležitosti oslav 120. výročí založení školy. Autory všech příspěvků jsou současní nebo bývalí žáci školy. Září 2015.

Byla nebyla jednou jedna princezna,
která se chtěla stát mušketýrkou,
protože byla moc odvážná jako její
sestry. Ty se také chtěly stát muške-
týrkami, ale zatím to ještě neřídily.

Jednou přišla princezna do pokoje a
řekla: "Sestry, já se stanu mušketýrkou."
Také se stanu mušketýrkou," povídá druhá
"já také," povídá třetí. Domluvily se

"Půjďme do hradu." Řekly dovnitř. Našly tam

ANEŽKA HEJDOVÁ, LUCIE BLÁHOVÁ,
Tři mušketýrky

kostku a bruhlu, ve které objevily knihu
a mapu. Na mapě bylo napsáno, kde se

4

ukrývá poklad. Bylo pozdě a tak se
natahly pod strom a usnuly.

Ráno vzaly mapu a vypravily se hledat

5

poklad do jeskyně. Hledaly, hledaly
až je zase přechvapila noc. Nedá se nic
dělat, musíme tu přespát, povídá nejmladší.

Usnuly celé unavené a ani sově houkání je neprobudilo. Ráno se opět daly do hledání a po půl hodině

6

zajásaly. Vykrabaly bednu plnou drahok-
mů, stříbra a zlata. Vydaly se - zpět domů

a cestou se dělily o poklad s chudáky,

kterí jim moc děkovaly. A to je konec mi-
lé děti.

